

# SPEJDERNES MAGASIN



Oktober

Nr. 8 1933



## FRIMÆRKER

Køb! Salg! Bytte!



Forlang Udvalg, som sendes overalt. Meld Dem ind i min Cirkulationsklub eller forlang Cirkulære og læs, hvilke Fordele, Klubben byder paa.

### JOHN GOTH

Klosterstræde 15. :-: Telef. Byen 1945 x.

Husk Nummer 15!



**Statsanstalten for Livsforsikring**

## DRONNINGGAARD MEJERI

Stassaniseret Mælk  
Børnemælk - - Jerseymælk  
1ste Kls Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

Den billige

## LÆDERHANDEL

Nyborggade 6 (Strandvej 4)

Det bedste Læder.

— Den billigste Pris.



## Sy selv Deres Slips!

Største Udvalg i Slipsstoffer  
Mønster medfølger

**HANS BACH**, Gl. Kongevej 86  
Telef. C. 2919



## SPEJDERURE

Armbds. m/ Rem.

Ur og Glas kan ikke  
gaa itu.

Fra 15 Kr. til Spejderne.  
Leverander til Raadhuset,  
Kommunen, m. fl.

## A/s VILH. A. MEILSØE

Farveri og kemisk Tøjrensning.

Fuglebakkevej 111. Telef. Taga 3838.  
Jagtvej 19. Telef. Taga 1657.



Spejderne 10 pCt. Rabat.

## De forenede Præliminærkursus

Tidligere Døckers Kursus og Lang og Hjørths Kursus.

Daghold og Aftenhold til Præliminærexamen.

Linnésgade 22. — Tlf. Byen 82 (Kl. 2<sup>1</sup>/<sub>4</sub>—3).

A. Nielsen-Lyngbye, Adjunkt.



## TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af  
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-  
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have  
set mine forskellige Telte op-  
stillede i

H. Halmøe

CORT ADELERSGADE 8

TELEFON BYEN  
KØBENHAVN K. 6762



**DENATURERET SPRIT  
TIL KOGEBRUG.  
DANSK SPRIT-CENTRAL.**

# Spejdernes

17. AARGANG

# Magasin

Oktober 1933 Nr. 8

## Værn om Drengen, *der er i dig.*

Fra min Barndomstid kan jeg huske et Eventyr om en Moder, der fik Lov til at vælge en guddommelig Gave til sit Barn.

Hvad valgte hun? Maaske Guld? Lykke og Ære? Nej, ingen af Delene.

Hun bad om, at hendes Barn maatte forblive evigt ungt. Ikke det evigt ungdommelige Udseende, ikke det evigt gyldne Haar eller det evigt glatte og uberørte Ansigt ønskede hun — thi det behøver ikke at have noget med Ungdom at gøre. „Det aabne, oprigtige Hjerte, gid mit Barn maa beholde det — thi det er virkelig Ungdom“.

Der er saa mange unge Mænd, der dræber „Drengen“ i sig. Drengen bliver en Hindring for dem; thi Drengen har Idealer; han holder paa sin Ære; han er opmærksom og bestræber sig paa at gøre godt.

Hvordan kan da Drengen blive til Hindring for unge Mænd? Jo, for Eksempel vil „Drengen“ altid prøve paa at gøre sig gældende gennem Samvittigheden. Han vil hviske til den unge Mand: „Var det nu retfærdigt, det, du gjorde der?“ eller: „Kan du ikke huske, hvad din Moder sagde om en saadan Handling?“ og saa videre. Saadan kan Drengen tilsyneladende blive en Hindring for en Mands Fremskridt. (Der er jo desværre i vort Samfund saa mange, der naar frem til høje Stillinger ved Gerninger, der ikke er,

som de skal være). Altsaa: En Mand, der siger: „Formaalet helliger Midlet,“ vil være nødt til at dræbe Drengen i sig. Han gør det ubevidst, og alt for sent opdager han, hvad han har tabt.

Maaske vil i en ensom Stund Drengetidens Aand komme og tale til ham. Aanden vil sige: „Hvor er det Menneske, der engang hyldede mig af et oprigtigt Hjerte?“. Den unge Mands Svar vil maaske lyde som saa: „Det er mig; kender du mig ikke mere?“ De er blevet fremmede for hinanden. Denne Mand med de haarde Ansigtstræk og med det lige saa haarde Hjerte, med den „profitsøgende“ Tankegang og med de lapsede Manerer kan ikke være den samme som Drengen, der engang sad paa Skolebænken og lærte med Liv og Lyst, eller Drengen, der i sin Fritid altid førte an i Sport og Spejderliv.

Manden, der frygtes og hades af sine Undergivne og kun æres af sine Ligestillede, kan ikke være den samme som den Dreng, der engang var rede til med Raad og Daad og Venlighed at hjælpe store som smaa uden at trakte efter nogen Fordel.

Og nu, Kammerat — hvordan er det med „Drengen“ i dig? Lad ikke Livets Snæversyn og Egoisme faa Lov til at berøve dig dit kosteligste Eje, dit Drengeind. — Værn om Drengen, der er i dig!

*Den gamle Hog.*





## Prins Knud

er gammel Spejder. Han var Spejder i Helle-rup Divisionen i mange Aar, og da han fornylig holdt Bryllup med Prinsesse Caroline Mathilde, var nogle Spejdere fra hans gamle Trop oppe paa Fredensborg Slot for at ønske ham til Lykke.

Korpset sendte en Hilsen, for ikke alene er Prins Knud gammel Spejder, men han har ogsaa ved flere Lejligheder taget aktiv Del i Korpsets Arbejde, blandt andet som Præsident for det andet internationale Søspejderstævne, der i sin Tid afholdtes i Helsingør.

## Hvad er daarligt Vejr?

Man kalder Vejret daarligt, naar det regner eller stormer. Det er ikke os Spejdere, der har givet Regnvejrret og Stormvejrret dette Navn. Gamle Folk siger, at man kan se paa Hønsene, om Regnen bliver Heldagsregn, eller om det kun bliver Bygevejr. Naar det er Bygevejr, kryber Hønsene i Læ, medens det regner; bliver det Heldagsregn, saa bliver de ude, for ud skal de, og saa kan de lige saa godt blive ude hele Tiden, da de i hvert Fald bliver vaade i Dagens Løb. Det er, som sagde de til sig selv: „Naar det nu ikke kan være anderledes, saa .....“

Naa, det er jo ogsaa bare Høns. For Spejdere er Regnvejr blot een Art af Vejr, der kan være lige saa god som nogen anden; det er egentlig bedre end Solskin, naar man vil træne sig op til at taale lidt Ubehag, og faa Bugt med den Portion Slaphed, som der er i os alle.

Den Smule Regn, jeg af og til er ude for, generer mig ikke, for jeg har gennemført en glimrende Tur paa Island. Det er nu mange Aar siden; vi var en hel Trop, der red ind over Island; klædt i det mest klæbrige Olietøj, der kunde skaffes. Vi havde nemlig faaet at vide, at det altid regner paa Island. Om det er sandt, véd jeg ikke, men det regnede i hvert Fald alle de Dage, vi var der.

Naar vi sluttede Dagens Ridt, var vi vaade til Skindet — altsaa helt ind paa Kroppen. Naar Teltet var rejst, og den varme Mad lavet (i Regn-vejrret glimrende Træning for Humørsyge) klædte vi os helt af og gned os tørre med vort Haand-klæde, tog vort tørre Skiftetøj paa og sov dejligt.

Men saa kom Morgenens. Man tog dette tørre Tøj af og det vaade Tøj paa for at kunne have et Sæt tørt Tøj til næste Nat. Der er navnlig to af Morgenens Tildragelser, jeg mindes: at tage en vaad Uldtrøje paa en varm Krop og Maset med at faa Fødderne i de vaade Støvler. Prøv den ved Lejlighed. Det er en glimrende Kur mod Blødsødhed.

## For nogle er det Alvor,

at Spejdere er rede til at hjælpe andre. I har hørt om, at de voksne Spejdere, Rovere og Førere har dannet et Korps, hvis Medlemmer er villige til at give Blod til Mennesker, hvis Liv afhænger af en Blodtilførsel.

Der har allerede i et Aar været et saadant Korps i København, som tæller omtrent 200 Medlemmer, der tilsammen har givet Blod mere end 200 Gange. Nu er der ogsaa i Aarhus dannet et saadant Korps af Førere og Rovere paa ialt 40 Medlemmer.

Tænk lidt over dette. En saadan good-turn er I for unge til, men er I lige saa gode Spejdere som disse gamle? Gør I en good-turn mod andre? En Venlighed, lidt Hjælpsomhed een Gang om Dagen? Jeres Dag er vel paa 15 Timer. Blot een Gang i Løbet af disse 900 Minutter skulde enhver Spejder sagtens kunne finde en Lejlighed til at hjælpe andre.

## Dygtighed.

Jeg har hørt nogle Førere mene, at nu, da vi ikke maa bære vor Spejderdragt, vil der nok ikke være ret mange, der tager Duelighedstegn. Der vil sikkert være nogle, som af den Grund vil sakke agter ud i Dygtighed som Spejdere, men jeg tror bestemt ikke, at det vil blive „mange“.

Mænd, der er noget ved, er dem, som gaar løs paa en ny Opgave, naar den forrige er løst. Det samme gælder Spejdere.

Med Spejderhilsen!





Sidst i Maj laa en Trop i Syd-Rhodesia i Lejr i en stor Skov. Da de ved 10-Tiden sad om Lejrbaalet, hørte de stærke Løvebrøl fra et Vandhul, som laa 4—500 m borte. Spejderne var ankommet til Hest til Lejren, men heldigvis lykkedes det dem at faa beroliget Hestene, saa de ikke stak af. Troppen holdt et stort Baal vedlige Natten igennem og holdt paa den Maade Løven borte. Da de næste Dag vendte hjem, vilde Folk ikke tro Historien om Løven, men nogle Sporafstøbninger, som de om Morgen havde taget ved Vandhullet, fik Tvivlen til at forsvinde.

Berømte Mænd dør sjældent alene. Derfor kender man mange af de doendes sidste Udtalelser, og disse bliver ofte tilagt en dybere Mening, end de vel har.

Her er nogle berømte „Sidste Ord“:

Raleigh sagde til Skarpretteren, der skulde halshugge ham: „Hvorfor slaar du ikke til? Skynd dig, modige Mand!“

Karl I af England sagde: „Husk!“

Karl II sagde: „Lad ikke min stakkels Nelly lide Nød!“ (Nelly var hans kæreste Veninde).

Washington sagde: „Det er godt!“

Nelson, Sejrherr fra Trafalgar, sagde: „Jeg takker Gud for, at jeg har gjort min Pligt!“

Napoleon fantaserede, da han skulde dø. Hans sidste Ord var: „Min Gud...den franske Nation...Hærens Overhoved.“

Cromwell sagde: „Jeg har ikke i Sinde at drikke eller sove, men vil blot gerne saa snart som muligt være færdig.“

Roosevelts sidste Bemærkning var: „Vær saa venlig at slukke Lyset!“

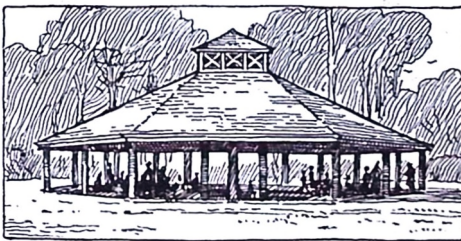
Under Jamboreeturen modtog de danske Deltagere 1305 Breve og Kort hjemmefra, medens de afsendte 1325 Breve og — specielt — Kort.

Järnvägssyallar av mahogny låter otroligt. Så är dock fallet i Mexiko, där mahognytträden äro lika vanliga som ek och fur äro hos oss.

An event of great significance at the Jamboree was the march past of the people of Gödöllő and district, nearly 50,000 strong, before the stands crowded with Scouts on the Rally Ground. Headed by the High Sheriff and Sheriffs on horseback in gorgeous uniforms, they paid an impressive tribute to Scouting.

First came the members of the council in sombre black, the ex-soldiers and men's, women's and youths' clubs and associations in their special dress, followed by the firemen, postmen and railwaymen in uniform. The sight most moving in its simplicity was the line upon line of people of the towns and villages—the artisans in their everyday clothes, and the farmers in blue velvet trousers, black jackets and riding boots with ears of corn in their black pork-pie hats, succeeded by a splash of glorious colour as the women passed in their national festival costumes—some elaborate like those of the nobility of olden days, some in beautifully embroidered peasant costumes, and some in the simple but equally colourful costumes in which they work in the fields each day.

I Hollywood bor der en excentrisk Herre, der kører rundt i en SULKY forspændt med en STRUDS. Han har megen Fornøjelse af dette Køretøj. Han kommer hurtigt frem og mangler aldrig BENZIN. Somme Tider gaar det endda for hurtigt. Forleden blev han saaledes indhentet og standset af en Færdselsbetjent paa Motorcykle. Strudsen havde nemlig løbet saa hurtigt, at den havde overskredet Bilerens Maksimumshastighed. Og saa blev den noteret.



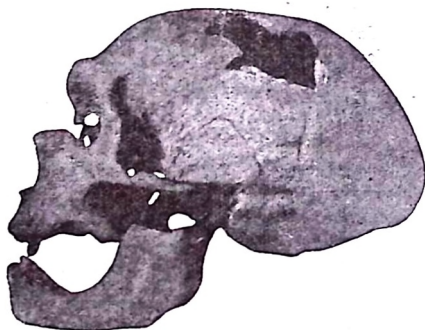
En meget smuk, overdækket Lejrbaalsplads paa Gilwell Park i England.

# Menneskets Udvikling

## *Mennesket som Fornuftvæsen.*

Aber og Mennesker har engang langt tilbage i Tiden haft samme Oprindelse, men medens Abernes Udvikling gik i dyrisk Retning, hvad der bl. a. fremgaar af de store Hjørnetænder, saa foregik der for Menneskets Vedkommende en Hjerneudvikling samtidig med Haandens stedse stigende Anvendelse.

At domme efter Tandforholdene er Mennesket Altæder med en svag Tilbøjelighed til at foretrække Plantekost. Men Mennesket er hurtigt blevet Jæger og er gaaet over til at foretrække dyrisk Føde. Tømmelen gjorde det muligt at kaste Sten, afbryde Grene og tilsidst ved Hjælp af Sten og Muslingeskaller at forfærdige Trævaaben, der kunde kastes efter Byttet. De første Medlemmer af Urmenneskenes Flokke, som virkelig gjorde den Tanke at fange eller ved Hjælp af Værktøj dræbe Pattedyr, havde sikkert en let Opgave. Vi kan slutte os til dette deraf, at Dyr først lærer Frygt at kende gennem Erfaringer. I Egne, som endnu ikke har været besøgt af Mennesker, viser Dyrene ingen Skyhed. Havde nu Jægerfolket afjaget et Omraade, det vil sige, begyndte Dyrene at indse, at de nyankomne betød Fordærv, da behøvede Stammen kun at flytte til nye Jagtmarker. Dér kunde da disse Urkulturens Pionerer med samme Udbytte fortsætte deres Mordvirksomhed, hvis Resultat vi ser i Menneskets Ud-



Kranie af Neanderthal-Typen.

Det har lav Pande og et stort Baghoved. Læg Mærke til, at det ingen Hage har, men et meget kraftigt Kæbeben.

bredelse over den hele Jord, samtidig med at Dyrebestanden er gaaet stærkt tilbage.

De Redskaber, som Mennesket anvendte i denne



Tegning, fundet paa Væggen i en Klippehule. Den antages at være fra Istiden.

Jagtens Guldalder, har været faa og enkle. Tilfældigt opsamlede Sten var tilstrækkeligt til at slaa ihjel. Skarpe eller spidse Sten var Værktøj ved Flænsning af Dyrene og til Knusning af Ben for at faa fat i Marven. Det varme Blod drak man, og af den knuste Hjernekasse kradsedes Hjernen ud til Føde. Til alle disse Handlinger behøvedes ingen tildannede Stenredskaber, en tilfældig, tarvelig Stenflis kan bruges som Kniv, Skraber eller Bor. De viser mere ved Sliddet end ved Formen, at de engang har været i Menneskehænder.

Det er de saakaldte Eoliter, som vi nu kan se paa Musæerne, de første Vidnesbyrd om Fornuftsvæseners Tilstedeværelse her paa Jorden. Hjernen er begyndt at arbejde paa en saadan Maade, at der er Mulighed for aandelig Udvikling. Hjernekaassens Rumfang er hos Gorillaen 500 Kubikcentimeter, hos Javamennesket (som antagelig har levet i Tertiærtiden, og hvorefter man har fremgravet Kraniedelet i 1880) 850 Kubikcentimeter, hos Neanderthaleren (som har levet i Istiden sammen med Mammuten) 1230 Kubikcentimeter, og hos Nutidseuropæeren 1500. Menneskeslægten forandrer sig fra Aarhundrede til Aarhundrede, og man kan sige, at Mennesket bliver mere og mere Menneske, den menneskelige Hjerne bliver større og større.

## *Mennesket og Ilden.*

En af de allerældste Erobringer, som vore Menneskeforfædre har gjort, er Kendskabet til Ilden. Der findes ikke noget Dyr, som har forstaaet at



tage Ilden i sin Tjeneste, men om Bavianerne fortæller man, at de opsøger Karavanernes efterladte Lejrbaal for at varme sig ved dem, men lave Ild selv kan de ikke. Ilden i Menneskets Tjeneste var det første Skridt til Frigørelse fra naturbestemte Tilstande og den første Sejr i Kampen for at beherske Naturkræfterne. Mennesket lærte at vedligeholde Ilden og senere selv at frembringe Ild. Baalene holdt Rovdyrene paa Afstand, og den Vane stadig at sove i Baalets Nærhed er muligvis Skyld i Haarvækstens stærke Tilbagegang. — Senere lærte Urtidsmennesket at forskønne det nøgne Legeme ved Bemaling og Tatovering, og saaledes har Kunsten holdt sit Indtog.

#### *Klæder og Bolig.*

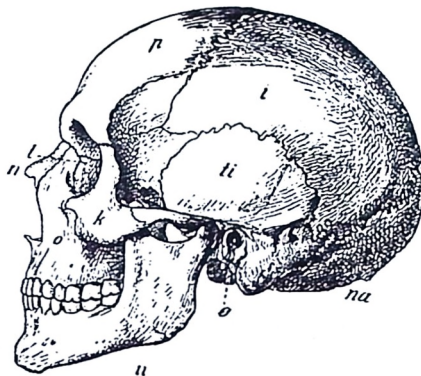
Naar Urtidsjægeren ved Kraft, Dygtighed og Snildhed havde nedlagt et Stykke Storvildt, havde han antagelig et let forstaaeligt Ønske om at bevare Skindet, Hornene eller noget lignende som et haandgribeligt og synligt Bevis paa sin Daad. For denne sin Ejendom kan han vanskelig finde et bedre og sikrere „Gemmede“ end paa sin egen Krop, og saaledes opstaa Beklædningen. Skindet varmer, det tager af for Stød, Blusen og Skjoldet er opfundet.

Ved Siden af Klædedragten er Boligen et af de vigtigste Momenter, der sætter Skel i Menneskets Udvikling fra det fuldstændig vilde Stadium til det tidligste Kulturstadium. De første menneskelige Boliger har sikkert været Klippehuler; og man har fundet saadanne Huler, paa hvis Klippevægge de forhistoriske Mennesker har efterladt os Tegninger, der viser, at Beboerne har levet samtidig med forlængst uddøde Dyreformer som f. Eks. Mammuten. Klippetaget beskyttede mod Uvejr og skærmede Ilden, det knitrende Baal, Arnen, Hjemmets Midtpunkt. Hulen var en Fæstning, der kunde forsvares, og herfra gjorde man Udfald, herfra gik man paa Jagt efter Skovens Dyr eller Havets Fisk. Efterhaanden som Mennesket lærte at anvende Haanden til at forfærdige mere og mere fuldkomne Redskaber, skabtes vilkelige Boliger, først Pælebygninger, saa Hytter Huse og Gaarde. Aartusinder efter at Menneskene levede som Huleboere, længe efter at man er gaaet over til andre Boligformer, anvender man Stenbygninger og Huler som Boliger for de døde, og saaledes er der stadig en Forbindelse mellem Fortid og Nutid.

#### *Sprogets Udvikling.*

Den Samvirken, som Jagten krævede af Menneskehedens Medlemmer, forudsatte en indbyrdes Forstaaelse, som blev en vigtig Løftestang for et Lydsprogs Opstaaen. Urmennesket har selvfølgelig som mange Dyrearter kunnet give Udtryk

for Lyst- og Ulystfølelse. Efterabningsevnen har lært Mennesket at betegne Dyrene efter de Lyde, de udstøder. En Mængde Navneord er opstaaet paa den Maade, og mange Udsagnsord har en lignende Oprindelse. Vandet risler, bruser, pladsker, drypper o. s. v. Senere lærer Mennesket at



Kranie af Nutidseuropæer.  
Læg Mærke til den høje Pande, bag hvilken Hjernen findes, og det lange Hageben.

sammenstille Ordene i Sætninger og Meninger, Sproget dannes. Og vil Videnskabsmanden studere Sprogets Udvikling gennem Tiderne, da sammenligner han de uciviliserede Folkeslags Sprog med de civiliseredes, Børnenes Sprog med de Voksnes.

#### *Menneskets Historie.*

Der gaar en lige Linie fra Fortiden over Nutiden til Fremtiden, og kun fra Kendskab til Fortiden er Mennesket i Stand til at drage Linier ud i Fremtiden.

Derfor er det nødvendigt, at vi erhverver os Kundskaber i Historie. Vi forstaaer ikke Livet hvis vi ikke sætter os ind i Udviklingslæren. Hver Gang et Spørgsmaal er besvaret, dukker nye op og kræver Svar, for Liv betyder stadig Udvikling. Og husk saa, naar I tænker paa Livets mange Spørgsmaal, at det, der har gjort Mennesket til Menneske, er

- 1) Haanden, det genialeste Værktøj, der kan tænkes, og
- 2) Hjernen, der vokser i Forhold til de Krav, vi stiller til den.

Brug derfor Haanden og Hjernen flittigt — vis, at I er Mennesker!

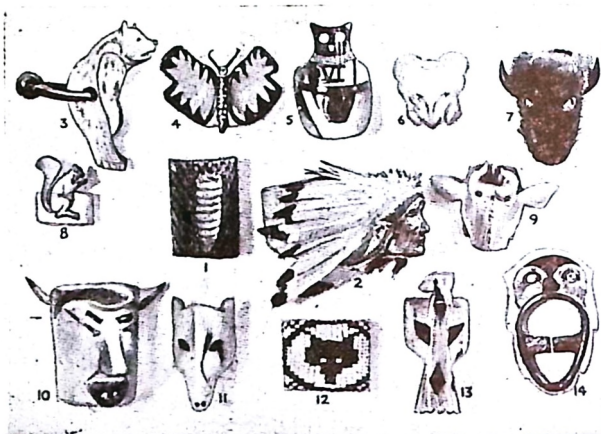
(„Rødfalken“).

# Alt muligt manden



## Tørklæderinge.

Paa Billedet ser I 14 Tørklæderinge, der var indsendt i en Konkurrence, det store amerikanske Spejderblad „BoysLife“ har afholdt fornyligt. — Billedet er sendt fra „Green Bar Bill“, under hvilken Betegnelse skjuler sig en dansk Spejderfører, Vilhelm Bjerregaard, der har en betroet Stilling i det amerikanske Spejderkorps. Bl. a. har han skrevet „Handbook for Patrolleaders“. — Nr. 1 paa Billedet fik første Præmie. Den er lavet af Klapperslangeskind monteret paa Træ. De ni „Klapperre“

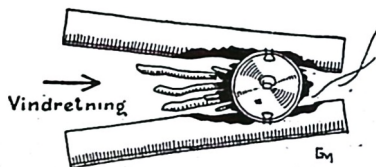


er anbragt foran paa Ringen. Nr. 2 er et Indianerhoved udskaaret i Træ, forsynet med Fjer. Nr. 3 en træudskaaret Bjørn. Nr. 4 en Sommerfugl lavet af en Ko's Ryghvirvel, Nr. 5 en smuk indlagt Ring. Nr. 6 skaaret i kunstig Elfenben. Nr. 7 et Bisonhoved i Træ og Skind. Nr. 8 et Egern skaaret i

Ben, Nr. 9 en Vædder af sammes Ryghvirvel, Nr. 10 Træudskæring med Brug af Materialets Former, Nr. 11 og 13 af kunstig Horn, Nr. 12 et Patuljemærke i Perlearbejde og Nr. 14 af Horn.

## En Jægerild

skulde du prøve i Oktoberlejren. Men pas paa



ikke at faa de to Stammer af for tørt og for blødt (hurtigt brændende) Træ. Bøg, El eller Ask



vil være godt. Læg godt Mærke til Tegningerne.

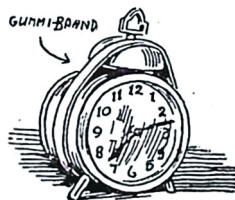
## Jamboree-Ildstedet,

kender du det? Det ser saaledes ud og er meget varmegivende.



## Skal dit Vækkeur vække dig

uden samtidigt at forstyrre dem, der sover i Værelset ved Siden af, kan du dæmpe Ringningen ved at sætte et bredt eller flere smalle Gummi-baand rundt om Klokken og Uret, som vist paa Tegningen.





# „MAKE FRIENDS“

Den IV internationale verdensjamboree i Ungarn aabnede under mottoet „Bliv Venner“. Det var vor chef Baden-Powell magtpaaliggende at



Indiske Spejdere laver Mad.

indskærpe jer dette, og i sin aabningstale kom han atter og atter tilbage til dette: „Make friends“.

Alle I 300 danske spejdere, der var med dernede, havde her en enestaaende lejlighed til at skabe jer venner, og jeg haaber for jer egen, for spejderbevægelsens, for jert lands, ja, for verdensfredens skyld, at I ogsaa benyttede lejligheden.

I bringer med jer mindet om en straalende lejr i et gæstfrit land, et land saa gæstfrit, som I vist næppe nogensinde før har oplevet. Men I bringer ogsaa med jer mindet om den spændte tilstand, der trods alt endnu hersker mellem de af den store verdenskrig hængede lande. Spejdere, jeg haaber, I har været i stand til at knytte bekendtskaber, der senere kan udvikles til venskaber med spejdere fra disse lande. Vi spejdere fra Norden har en stor opgave i at forstaa modsætningsforholdene mellem disse folk, først da kan vi gøre os haab om, at vi ved vor indvirkning kan hjælpe til at skabe mellemfolkelig forståelse og fred nationerne imellem.

I 300 har sikkert lommebøgerne fyldt med adresser paa spejdere fra alle klodens egne, og I agter at begynde at korrespondere med dem — for hvorfor har I ellers faaet deres adresser opskrevet —, men lad mig med det samme raabe et varsko, begynd ikke at skrive med en snes stykker paa én gang, det tager for meget af jer tid — husk paa, jert arbejde i skolen eller i pladsen gaar først — nej, søg at skabe jer et par virkelige venner, og nøjes med at korrespondere med dem og udveksel tanker med dem. De adresser, I derfor har „for mange“, del dem ud i patruljen og i

troppen, at ogsaa jeres kammerater, der ikke var saa heldigt stillet at kunne komme med til jamboree, kan komme med i vort internationale arbejde.

Men de adresser, I har med hjem, slaar sikkert ikke til, vi er jo mange — om end for faa — tusinde spejdere her i Danmark. Til alle jer, der endnu ikke har en udenlandsk kammerat at korrespondere med, vil jeg sige: begynd straks, skriv den dag i dag til korpskontoret, adressen er Studiestræde 30, København K., og vi skal søge at skaffe jer forbindelse med spejdere fra de lande, I maatte ønske det. En praktisk bemærkning: husk saa at opgive baade navn og adresse, samt alder, hvilke sprog I vil korrespondere paa, og hvilken trop I tilhører.

I skal lade være med at holde jer tilbage, fordi I ikke selv synes at have tilstrækkelige sprogkundskaber. De, der har sprog i skolen, kan i alt fald tilstrækkeligt, og I kan jo f. eks. ogsaa ordne det saaledes, at det er en patrulje, der korresponderer med en udenlandsk patrulje.

Jer ældre spejdere vil jeg anbefale at give jer til at studere lidt paa kunstsproget Esperanto. Det er meget let at lære, navnlig hvis I har haft noget sprog i skolen. I Sydeuropa er det meget udbredt, og i Gödöllö var der endogsaa indrettet en speciel lejr for esperantister. Jeg tror: I vil kunne have en hel del glæde af det.

Til slut vil jeg sige til jer, spejderbevægelsen er andet og mere end drengestreger; ansvarlige statsmænd er klar over, at spejderbevægelsen er blevet en verdensfaktor, man maa regne med. Lad os derfor alle være med. Slut alle op om vor internationale opgave.

Vi Spejdere slutter om Lande en Pagt,  
vort Samfund gaar over hele Verden.  
For Folkenes Forbund vi danner Æresvagt,  
i Fredens Navn vi hæver Frihedskærten.

Kay A. Lauritzen,



Polske Spejdere i Nationaldragter.

ss. Calgaric : Oslo.

25. August 1933.

My dear Scouts and Guides of Denmark.

Six hundred and fifty five Scouters and Guides from Great Britain have enjoyed a delightful series of visits to the Scouts and Guides of the different countries round the Baltic.

Only one disappointment has marred their happiness and that is that they were not able to come and see you in Copenhagen.

But in their behalf and on behalf of the Chief Guide and myself I want to send you all our cordial regrets and good wishes.

Fortunately for me personally I was able to see something of Denmark in the splendid contingent of Danish Scouts at our great



Jamboree in Hungary this month.

As usual these Scouts showed themselves well to the fore among the other nations both in smartness and efficiency and - especially - in their friendliness to all.

And that was what I had particularly hoped to see, because it leads to peace in the world.

I am exceedingly grateful to Admiral Carstensen for taking the trouble to come to Oslo to convey to us your kindly greetings.

All of us on board this ship reciprocate these good wishes very heartily. We only hope that many of you will come and visit us in England - for we have a great admiration and affection for Denmark.

Meantime we wish you all success & the happiness that comes of "Good Camping."

Baden Powell  
Chief Scout



# JAMBOREE- BILLEDER



Forermøde i Lejren. Fra venstre ses bl. a. „Bolle“, Tage, O. Madsen, Kay Lauritzen, Boye, Krebs, Kinck og Bache.



Fra en katolsk Gudstjeneste. Der var i Lejren rejst mange Altre og Krusifikser.



En af de mange, mærkelige Spejder typer. En polsk Rover med Fuldkæp og polsk Spejderhat.



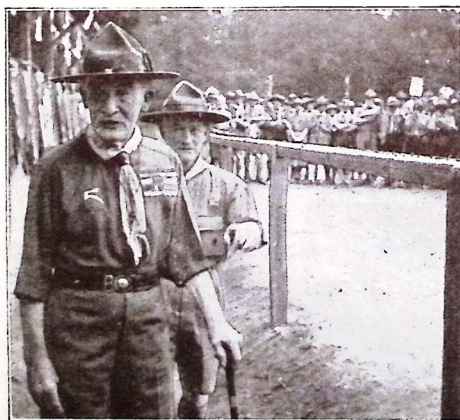
De to Chefer: Ove Holm og Gunnar Ipsen foran K. F. U. M.-Spejdernes smukke Tipi.



Den danske Lejr med Kobenhavns-Porten i Baggrunden.



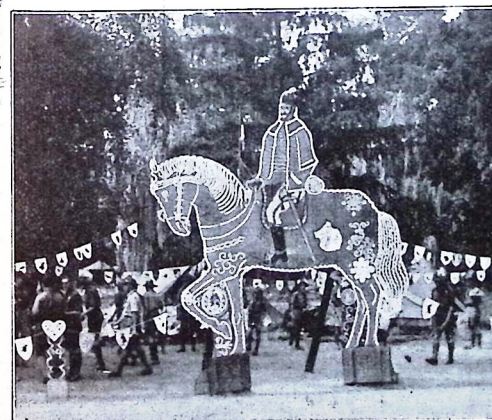
Fra en af de mange festlige Modtagelser. Skolebørn i Nationaldragter staar opstillet for at hylde Spejderne.



Eaden-Powell sammen med sin uadskillige Ledsager, Kaptein Wilson, Chefen for Gilwell Park.



Paa Toppen af en Omnibus. Man ser mange kendte Ansigter: Dr. Svith, Kinck, Mass fra Odense, Bolle, Neergaard, Gurli Lund, Frej Jensen og Kaj Lauritzen.



En Portal, der forestiller en Honningkage-Rytter. De fleste Spejdere i den Lejr var nemlig Bagere.



Rigsforstander, Admiral von Horthy paa Besøg i den danske Lejr, ledsaget af Ove Holm og Subcamp-Chefen von Verder.





## DANNYS FLOK

Oversat af Aage Jørgensen.

De gik videre frem, og snart raabte Jack igen: „Holdt, jeg kan ikke føle Jorden foran; der maa være et Hul.“

Han lagde sig ned og strakte Armen ud saa langt, han turde, men der var et sort, tomt Rum. Han gøs ved at tænke paa, hvad der vilde være sket, hvis han var gaaet videre uden at føle sig for:

„Jeg gad vide, om det er dybt,“ sagde Puggo, „vi kan maaske kravle ned og op paa den anden Side.“ Han følte sig frem, til han mærkede et løst Klippestykke, det kastede han ned for at høre, hvor langt det faldt. Drengene var overraskede ved at høre det plaske et Stykke nede.

„En Brønd,“ hviskede Jack og gøs; han fandt en Sten til og kastede den frem i Mørket. Den faldt paa haard Grund.

„Jeg gad vide, hvor langt der er derover,“ sagde han; „bare jeg dog ikke havde tabt Lyset. Hvor var jeg et Fæ! Eller bare vi havde taget to Lys med!“

„Tændstikkerne!“ raabte Puggo pludselig, „jeg glemte helt, jeg havde dem.“

„Dit dumme Fjols!“ udbød Jack og lo, „hvorfor tænkte du ikke paa dem før?“ De tændte en og saa sig om. Hullet foran dem var i Virkeligheden ganske smalt, Jack kunde næsten naa den modsatte Kant. Det var dejligt at have det klare Lys, og Rædslen ved det skrækelige Mørke veg, saa de atter var lutter Spænding.

„Av!“ sagde Puggo, idet han lod den glødende Tændstik falde, da den brændte hans Fingre.

„Stryg en til,“ sagde Jack.

„Der er kun nogle faa Stykker tilbage i Æsken,“ fortalte Puggo ham. „Vi skal være sparsommelige, ellers vil de ikke vare længe.“

„Vent lidt,“ raabte Jack, da han fik en Idé. Han tog sin Matros hue af, rullede den tæt sammen, sprættede Foret lidt op med sin Kniv og sagde saa: „Tænd forsigtigt en Tændstik og stik Ild til den — det er en god Fakkell.“

Puggo satte Flammen til Huen. Tøjet fængede, og snart blussede Enden af Huen godt op. Jack holdt den i Vejret, og alt blev fuldt oplyst. De saa, at et Stykke paa den anden Side Hullet endte Gangen med noget, der lignede en Stendør med en Jernstang tværs over. Der var ogsaa noget andet

i Gangen, som fangede deres Opmærksomhed.

„Kom saa, vi maa hoppe over,“ sagde Jack, og han landede let paa den anden Side og vendte sig om for at lyse, saa Puggy kunde se at springe. Saa løb de mod Døren. Slaaen var ikke fæstet paa nogen Maade, den hvilede blot paa to Huldeder i Væggen og var presset mod Døren, der ikke syntes at have hverken Hængsler, Laas eller Haandtag.

Ulvne løftede den tunge Jernstang og lagde den paa Jorden. Saa begyndte de at fingerere ved Døren. Til deres Overraskelse svingede den paa Midten med en mærkelig pibende Lyd, og de saa gennem de to Aabninger ud i en mørk Hule, medens Vandets slikkende, bølgende Lyd naaede deres Ører.

Jack tog den endnu brændende Hue op og fulgte Puggo gennem Døren; de stod paa en stor Klippeafsats i en stor rund Hule. Lige over for dem var Hulens Munding, men ikke stor nok til at slippe meget Lys ind. Vandet maatte være dybt nede under dem, og det var nok kommet ind gennem et Hul, længere nede end det, de kunde se. Afsatsen løb paa den ene Side af Hulen, og da Ulvene gik henad den, naaede de Aabningen og kravlede igennem ud i Aftenlyset. De befandt sig paa en stor Klippeafsats, medens det blaa Hav skummede under dem og saa langt, de kunde se.

### Den eneste Vej.

Gangen førte ikke til Kysten som de havde ventet, thi Klippen, hvorpaa de stod, var paa de tre Sider omgivet af Vand, og langt borte til venstre ojnede de Kysterne i Bugten. Det tog dem nogle Minutter at blive klar over, hvor de var, og saa udbød Jack pludselig:

„Puggo! Vi er paa „Døde Mands“ Klippen.“ Ja, akkurat nok; laa ikke der lige overfor dem det andet Forbjerg, der dannede den ydre Halvdelen af Bugten, med den hvide Brænding, der fortalte, hvor Bugtens rolige Vand mødtes med det aabne Hav. De kunde se Bugtens afrundede Kyst og den sandede Bred, der skinne gyldent i Aftensolen. Paa den anden Side af Klippen slog Vandet op med krappe Bølger, og de kunde langt borte følge de graa Kliner med de fjerne Forbjerge.

(Fortsættes).

## En Julefortjeneste.

Ovenstaaende Tegning, udført som Postkort, trykt paa god Karton i sort og hvidt, sælges af 2' Vbro Trop til andre Troppe for 30 Kr. pr. 100 Stk., 18 Kr. for 500 Stk. og 8 Kr. for 200 Stk. portofrit pr. Efterkrav. Det er Meningen, at Troppene selv skal kolorere Kortet med Vandfarve, hvorefter det kan sælges til Venner og



Bekendte som Julekort for 10 Øre pr. Stk. — Selve Arbejdet er fornuftelig Husflid, og man kan tjene godt paa Forretningen. Der var sidste Aar Troppe, som tjente mere end 100 Kr.

Henvendelse direkte til Tropsfører K. Packness, Vesterbrogade 55 A, København. — Idéen anbefales.



„ØRNEUNGEN“ af Harald Victorin (Hasselbalchs Forlag). — Den mest spændende Verdensomflyvning, der nogensinde er blevet berettet om. En Fortælling med Liv og Humør. Læs den!

Anmeldt af Erik Dahlerup (13 Aar).

„I KAMP MOD SMUGLERE“ er en glimrende og spændende Bog for Drengene i 13—15-Aars Alderen. Bogen er skrevet af F. Haydn Dimmock og er udgivet fra Gyldendals Forlag. Den handler

om det kongelige, beredne Nordvestpolitisk Jagt paa Forbryderen Mike Hannibal.

Anmeldt af Gerhard Hover (13 Aar).

Louis Alfred Newcome: „LINCOLNS SPION“ (Gyldendal 2,75 hft., 3,75 ib.). — Den amerikanske Forfatter Louis Alfred Newcome kom som fjortenaarig Dreng paa Grund af sin Færdighed i Trommeslagning ind i Nordstaternes Hær ved den amerikanske Borgerkrigs Begyndelse. Ved et Tilfælde blev han Budbringer af nogle vigtige Dokumenter til Præsident Lincoln, der fattede stor Interesse for den raske Dreng. Han blev optaget i det hemmelige Efterretningsvæsen, gennemførte adskillige vigtige Opgaver, sejlede bl. a. uden at blive opdaget som Spion med en Blokadebryder. Det er om disse og mange andre mærkelige Oplevelser, han havde under sit spændende Arbejde, han fortæller i sin rigt illustrerede Bog, der er en Virkelighedsskildring og forsynet med en Række interessante samtidige Billeder.

Det er en Bog, som enhver Dreng vil blive glad for at læse, og som han har godt af at kende.

André Laurie: „MYTTERI OM BORD“ (Gyldendal 1,00 hft., 1,50 kart.). Her i Landet er André Laurie endnu et ukendt Navn, men det vil næppe vare længe, førend alle Drengene vil regne ham for en af deres Yndlingsforfattere. Han har skrevet flere Drengbøger, af hvilke „Mytteri om Bord“ er en af de bedste og foreløbig den eneste, som er oversat til Dansk.

En Vinteraften modtager den franske Kaptajn Sordar et Budskab fra sin Ven, den berømte Sørover Jean Corbiac, om omgaaende at komme til Amerika, hvor Corbiac ligger syg. I New Orleans bliver Sordar genkendt af en af sine tidligere Fjender, en Mulat ved Navn Lubin. Han forfølger den franske Kaptajn og Corbic, for hvis Paagribelse der er udsat en stor Belønning. Ved et heldigt Tilfælde faar de Mulatten overmandet og bragt om Bord paa Corbiacs Skib. Den syge Corbiac dør undervejs, og først efter mange spændende Oplevelser naar den øvrige Del af Selskabet tilbage til Kaptajn Sordars Hjemland.

„MOD UKENDTE EGNE MED LIVET I VOVE“ af B. Webster Smith, Gyldendals Forlag, er en Samling aldeles fortræffelige Skildringer af Ekspeditioner til Jordens mest utilgængelige Egne. Naar man af og til synes, at Eventyret kun eksisterer i Romanerne, er det dejligt at læse om de store og spændende Eventyr, som modige Mænd oplever, naar de trænger frem i vilde og ukendte Egne. Læs Bogen!

H—g.





### Skipper Klements navnkundige Trop.

Skærtorsdag i Aar havde Troppen en spændende Tur til Lundby Bakker, hvor der i Lobet af Dagen opstod en forrygende Storm med et forfærdeligt „Jordknog“, saa at Himmel og Jord stod i eet. En Patrulje, der over Middag skulde til Øksø i Rold, maatte overnatte undervejs, Resten af Troppen blev af en venlig Fader, Direktør Studstrup, „bragt“ til Aalborg i en Bus og derfra videre til Binderuphytten ved Nibe.

I Bededagsferien var der Patrulje (regnvæjrs)-lejr ved Øksø og i Binderup, den sidste April havde Førerpatruljen en udmærket Tur til Rold (Wood-craft, Færdsel i Skov, Terrænkendskab), paa Bøgegrendagen hentede Førerne sammen med Kolonnens øvrige Førere et vældigt Læs Bøgegrene i Skoven ved Skørping, og Troppen afleverede sin Part paa Kamelianerklinikken. Endvidere deltog Troppen med de fleste Mand i Kolonnens spændende Natøvelse i Juni.

7. til 17. Juli havde Troppen sin aarlige Lejr, af Hensyn til de mange ny en Standlejr i „De tavse Mænds Dal“ i Vendsyssel: et ideelt Spejderterræn med 500 Tdr. Land Skov, Bække, Skovdamme, et helt Vildnis omkring den faste Lejrplads, mægtige lyngklædte Højdedrag, alt fjernt fra Civilisation. De sidste fire Døgn øsede det uafbrudt ned, men Humøret var højt, især naar man i Badedragt maatte ud at lave Mad. Skovriderens Fiskedam omdannedes ved Hjælp af et Springbræt til et fint Svømmestadion. Troppen dyrkede Wood-craft, undersøgte Bækkens Løb, færdedes i Skoven snart hele Døgnet rundt og lærte en Mængde Lejr- og Pionerarbejder. Endvidere aflagde Spejderne et Besøg paa Voergaard.

Troppen arbejder nu med Proverne og skal deltage i Kolonneudstillingen, idet den skal have egen Stand og indrette Lejr, Wood-craft og historisk Afdeling. Derpaa tages der fat paa Efteraarsarbejdet med Kursus i Børstebinding, Lovsavsarbejder, Førstehjælp, Tovværksarbejder og Madlavning. Troppen venter ogsaa at faa Glæde af nogle „Sangafter“.

### Asser Rigs Trop. atter i 1. Række.

Efter den gamle, hæderkronede Lektor Lauritzens Død gik det i nogle Aar tilbage for Troppen, og Sorø Kolonne blev nedlagt. Der var de sædvanlige Vanskeligheder med Førere, som ikke havde Tid til at tage sig tilstrækkeligt af Trop-

pen. Men en Dag blev en gammel Spejder fra Birkebeinerne Lærer paa Akademiet, overtog Troppen og fik Rektor interesseret. Resultatet kom omgaaende, og Troppen voksede til 40 Mand. Nu tæller den 48 Spejdere, og den venter inden Jul at naa op til 65. I Divisionens Foraarsturnering deltog alle Troppens Patruljer, og „Hjortene“ vandt 1. Præmie (Vildsvinetanden).

Sommerlejren, der var overmaade vellykket, holdtes paa Als.

\* \*

### 1. Nyboder Trops 10 Aars Fødselsdag.

Den 13. September fejrede 1. Nyboder sin 10 Aars Fødselsdag. Samtidig har Poul Weigel været Tropsfører i 10 Aar. Troppen har udsendt en særdeles interessant Beretning om dens Liv fra en beskeden Begyndelse — 6 Mand traadte ud af 5. Bytrop for at begynde for sig selv — indtil Troppen nu staar med en Styrke paa 21 Spejdere, 15 aktive „Seniorer“ og 24 Ulve.

I 1930 blev Troppen endda delt, saaledes at 2. Nyboder Trop blev dannet. Det er et storartet Spejderarbejde, Troppen og dens dygtige Førere i Aarenes Løb har gjort. Man har lagt megen



Fra 1. Nyboders Sommerlejr. Læg Mærke til den høje Mast med 2 Ræer. Den er Troppens „Mærke“.

Vægt paa den internationale Side af Spejderbevægelsen, og mange Sommerlejre er gaaet til Udlandet, Troppen har baade været i Norge, Tyskland og Sverige. Selvfølgelig har 1. Nyboder deltaget i samtlige Divisionskonkurrencer og næsten altid med et fint Resultat. I September Maaned i Aar har Troppen vundet sin 3. Rævehale.

I 1932 blev Troppen Ejer af sin pragtfulde, faste Lejrplads „Rheden“ ved Hareskoven. Og selvfølgelig har 1. Nyboder et smukt Tropslokale.

Vi slutter os til de mange gode Ønsker, Troppen allerede har modtaget. Gid de næste 10 Aar maa blive lige saa gode for Troppen som de første, — for bedre kan de vel ikke blive.

\* \*

**En spændende Natøvelse og Udstilling i Aalborg.**

Kolonnen afholdt i Juni en spændende Natøvelse med alle 3 Troppe og Søspearnerne, ialt 150 Mand. En natlig Overfart til Egholm med vilde Kampe med Banditterne, der havde stjaalet Pelsjæernes Bytte o. s. v.

I Oktober afholder Kolonnen en 3 Dages Udstilling i Haandværkerforeningen. Der bliver en Stand fra hver Trop, Wood-craft- og Lejrudstilling, historisk Afdeling, Værksteder og et Patruljelokale. Søspearnerne vil bygge en Kajak; der bliver Tombola, munter Afdeling m. m., Optræden af Spejderne o. s. v. Det forventede Overskud skal danne Grundfonden til en Spejderborg. Desuden haaber man, at Udstillingen vil vise Folk, hvad Spejderarbejdet gaar ud paa, og der haabes paa Tilgang, navnlig af Førere.

\* \*

**Turnering i Sønderjylland.**

Aabenraa Kolonne afholdt Søndag den 10. September 1933 sin aarlige Efteraarsturnering, og denne Gang i Løgumkloster. For første Gang inden for Kolonnen blev Turneringen afholdt som Patruljeturnering. Der deltog ialt 14 Patruljer fra følgende Troppe: 1. Aabenraa, 2. Aabenraa, 3. Aabenraa, 1. Graasten, 1. Løgumkloster og „Vikingerne“ Løjt-Genner. I de forskellige Konkurrencer blev Vinderne følgende:

I samlet Bedømmelse: „Odder“-Patruljen, 1. Graasten. Patruljepræg: „Høgene“, 2. Aabenraa. Lejrindretning: „Odderne“, 1. Graasten. Primitiv Madlavning: „Høgene“, 2. Aabenraa. Trekamp: „Ravnene“, 2. Aabenraa. „Ud i det blaa“ (hemmelig Konkurrence): „Odderne“, 1. Graasten.

Endvidere afholdt Kolonnen for første Gang Ulveturnering, hvori deltog Flokkene fra Aabenraa og Graasten, og her blev Vinderne: i Stafetløb: Aabenraa Ulveflok, i Høvdingebold: Graasten Ulveflok, i Wood-craft: Graasten Ulveflok, i Knobbinding: Aabenraa Ulveflok, i Tovtrækning: Aabenraa Ulveflok, i samlet Bedømmelse: Aabenraa.

Om Aftenen var der Fest og Præmieuddeling paa Hotel „Løgumkloster“, og her overrakte Tropsfører le Dous, Løgumkloster paa samtlige Kolonnens Føreres Vegne den afholdte Kolonnechef Chr. Wive en Gave som Tak for den helt igennem gode Turnering. Kolonnechefen takkede for dette Udtryk for godt Samarbejde mellem Kolonnens Afdelinger, og han takkede de Spejdere, udenfor Kolonnen, der havde besøgt Turneringen. Fra Troppene i Tønder og Skærbæk samt fra de danske Spejdere i Flensborg og Slesvig havde der været Repræsentanter som Gæster ved Turneringen. 3. Aabenraa Trop, der er Kolonnens musikalske Afdeling, havde leveret 2 fornøjelige Sange, der blev modtaget med Jubel.

\* \*

**Nørrejydske Division.**

Divisionen afholder sin aarlige Turnering for Spejdere over 18 Aar Lørdag—Søndag 21. og 22. Oktober i Rold Skov. Der bliver et natligt Orienteringsløb med Bivuakering og et Dagløb med Op-gaver af forskellig Art.

\* \*

**1. Absalon Flok.**

Tove Lundberg havde den 23. Sept. været Fører for 1. Absalon Flok i 10 Aar. I de sidste 7 Somre har Flokken ligget i Lejr paa Skagen — uden nogensinde at have haft Uheld. Flokken tæller i Øjeblikket 26 Ulve.



*Flokken for Badet.*



*1. Absalon Flok holder Parade i Klitterne.*





# Redaktøren siger-

## En ny Læskedrik.

Firmaet Otto Wintzen har bragt en udmærket Nyhed i Handelen, nemlig Limonade-Krystaller, der bestaar af Kraften af Citroner og Appelsiner. De opløses i Vand med Sukker, og man faar 9 Liter Limonade af et Glas Krystaller til 1 Kr. Alle nærmere Oplysninger kan faas hos Firmaet Otto Wintzen.

## Luftmærker.

Til Erindring om den Spejder-Flyverlejr, som afholdtes i Forbindelse med Jamboreen — og den første Spejder-Luftpost — er der udsendt nogle ungarske Erindringsmærker (ikke Postfrimærker). De kan faas for 50 Øre pr. Sæt, bestaaende af 4 Mærker, ved Henvendelse til Korpskontoret. Ligeledes kan faas officielle Fotografier fra Jamboreen (40 Øre pr. Stk.), Jamboree-Bladet „Magyar Czerkész“ (enkelt Nr. 20 Øre, komplet Sæt Kr. 5,—), Jamboree-Bogen, Martins Tegneserier, Jamboreeflag, Knive med den springende Hjort, Hattmærker, Stokkemærker o. s. v., alt til Minde om Jamboreen.

## Ungarske Aviser.

Jeg har faaet tilsendt en Række Udklip fra Budapester-Aviser — med Oversættelser. De handler alle om de danske Spejdere i Jamboreen, og Udtalelserne er saa overstrømmende i deres Anerkendelse og Ros, at jeg vilde være flov over at gentage dem her i Bladet. Men glædeligt er det naturligvis, at man dernede har syntes, at d. danske Spejdere var — ikke helt umulige.

## Samariterkursus.

Tropsfører Uffe Vilstrup, Hellerup, har taget Instruktørekamen i „Røde Kors“ for at kunne uddanne Spejdere til at tage Ungdoms-Røde-Korsmærket.

Han beder mig oplyse, at han gerne vil begynde med et Hold paa ca. 30 Mand. Det er bedst, hvis en Kolonne eller en Division vil tage Sagen op. Der vil blive undervist 18 Aftener à 2 Timer, og Omkostningerne til Bøger og Bind er ca. 2 Kr. pr. Deltager.

Henvendelse om Deltagelse maa rettes direkte til Tropsfører Uffe Vilstrup, Gersonsvej 53, Hellerup, Telf. Helrup 582.

## Baden-Powell.

Verdensspejderchefen har som bekendt i August og September Maaned været paa en længere Tur rundt til de baltiske Havne. Desværre kunde han paa Grund af Uniformsforbudet ikke komme til København. Admiral Carl Carstensen, der er Næstformand i Korpsets Bestyrelse, tog imidlertid til Oslo for at hilse paa Baden-Powell og overbringe ham Korpsets gode Ønsker. B.-P. var meget glad for Mødet og overgav Admiralen et hjerteligt Budskab til de danske Spejdere. Det findes foran i Bladet, og I er sikkert i Stand til baade at læse det og forstaa det.

## Jamboree-Konkurrencen.

I sidste Nr. af Magasinet stod omtalt, at en dansk Patrulje havde vundet 1. Præmie i et Patruljeforhindringsløb. Ved en Fejltagelse var en af Deltagernes Navne ikke nævnet, nemlig Aage Knudsen, Hans Tausens Trop.

## I Bedring.

Jens Hvass har været meget syg, han har ligget i Sengen i 4 Maaneder, men nu er han heldigvis ved at komme sig, og skal snart op. Vi er sikkert alle enige om at ønske ham god Bedring.

## Glemte Sager fra Jamboreen.

2 almindelige Vandspande, 1 Spejderhat med Blæk mrk. Poul Plærup, Korpsmærke 846, 1 Spejderhat med Blyant mrk. Kahu?, 1 Øksehylster (uden mrk.), 1 Spadehylster mrk. BJØRNE-STAMMEN, 4. PATRULIE, 1 Jamboreestok (glemt i en Sporvogn i København), 1 Traadudløser, 1 Armbaandsur (Suiza), 1 Spejderlommekniv.

Henvendelse til Korpskontoret.

Fra Tropsføreren for 2. Aabenraa Trop, Niels Michelsen, Storegade 19, Aabenraa, har Korpsset modtaget Meddelelse om, at Troppen ved en Fejltagelse har faaet 1 lille brunt Underlag, 1 Fane og 1 Bandoler (mrk. Hartvig) med hjem efter Jamboreen. — Ejermændene bedes venligst henvende sig til Tropsføreren.

Med Spejderhilsen!

Tage.

# Kulsvierens Søn

Historisk Fortælling fra Vilhelm Erobrerens Tid af Arthur Edward Chapman

Illustreret af Clinton Balmer

Det var en Dag i Aaret 1066 — for at være ganske nøjagtig var det Søndag den 15. Oktober. En Kriger kom ud fra Tykningen og nærmede sig den lille Hytte, som laa i en Lysning af den store Skov. Hans Rustning var hakket og bulet og oversmurt med Blod og Snavs. Hjelmrusken var borte, og Hjelmen selv var delvis ødelagt. Krigeren tog fast om den store Stridsøkse, idet han forsigtigt aabnede Døren til Hytten, der saa ud til at være ganske øde og forladt af sine Beboere. Han blev staaende paa Tærskelen og saa sig forsigtigt omkring. Rummet var tomt. Pludselig styrtede han tværs over Gulvet og greb et tarveligt Lerkar med Vand, og med Begærlighed tømte han dets Indhold. I samme Nu slap han Karret, der knustes i Hundrede Stykker, han vendte sig lynsnart om og svingede sin Økse.

„Ved det hellige Kors, hvad er det?“ raabte han.

Det var Wessex's Krigsraab, der ufrivilligt var kommet over hans Læber. Hurtigt gik hans Ængstelse imidlertid over, da han saa, at det var en Dreng, som krøb frem fra en Brændebunke, bag hvilken han havde gemt sig. I sin loftede højre Haand holdt Drengen en Foldekniv, og hans Øjne skinnede af Had. Krigerens Udraab stoppede ham dog, og han stirrede paa den store Krigsøkse, som langsomt blev sænket. „Ved det hellige Kors,“ gentog Drengen og stirrede ligesom med Haab i sine Øjne op paa Krigerens skæggede Ansigt, „saa hører du altsaa ikke til Hertug Vilhelms Folk?“

„Til Bastardens Mænd, nej, Himlen forbyde det, jeg er ikke en normannisk Hund, men en tro, engelsk Mand. Jeg bliver kaldt for Knud Stallare.“ „Jeg troede, du var en Normanner,“ sagde Drengen langsomt, „og jeg vilde dræbe dig. Jeg er Wulfnot, og jeg er Søn af Kulsvieren Edgard. I Morges kom Normannerne. Min Far sagde, jeg skulde gemme mig bag Brændebunken, og paa den Maade blev jeg reddet. Men Slynglerne tog Far med sig, og jeg faar ham aldrig at se mere.“

Her blev det for meget for Drengen, og han brød sammen i Graad. Knud Stallare lagde Haanden blidt paa hans Skulder, og igen blev han den raske Søn af Wessex.

„Jeg vil ikke græde,“ raabte han og tørrede Taarerne væk. „Jeg vil hævne ham, og jeg vil drage til Kong Harald og hjælpe ham med at drive disse Normannerhunde ud i Havet. Vil du ikke tage mig med til Kongen?“

Knud Stallare svarede ikke, og hans Ansigt blev underligt bedrøvet, da Wulfnot utaalmodigt gentog sit Spørgsmaal. Da saa Krigeren ham ind i Øjnene. „Kong Harald er død,“ sagde han, „hans lemlæstede Legeme ligger paa Bakken ved Hastings.“

Krigeren satte sig paa en Træbænk og begravede Ansigtet i Hænderne. Drengen saa paa ham, først lidt forbavset, men efterhaanden forstod han, hvad der var sket. „Kong Harald er død,“ sagde han langsomt. „Saa er England fortabt.“

Knud Stallare loftede langsomt Hovedet. „Ja, England er tabt,“ sagde han sorgmodigt. „Godwins Sønner er dræbt af Vilhelm, og jeg vilde ønske, at ogsaa jeg var faldet. I 9 lange Timer stod vi dér, Wessex mod hele Verden, og vi slog alle Angreb tilbage. Vi var tolv Tusinde Mand, og vi kæmpede mod mere end tyve Tusinde. Fjen-



Han gav Uslingen et Slag, saa han faldt bagover.



dens Ryttere var frygtelige, og overalt var Normanneren Vilhelm selv. Han opmuntrede de fejge og drev de flygtende tilbage, men længe saa det dog ud, som vi skulde sejre. Da beordrede han Bueskytterne til at skyde deres Pile ret op i Luften, saaledes at vore Skjoldbørge ikke kunde beskytte os. Pilene regnede ned over os, og Ulykken ramte Godwin's Hus. Lord Harald fik en Pil i Øjet. Skjoldborgen blev brudt, og Normannerne styrtede ind og dræbte ham. De red os over Ende med deres Heste, jeg saa Dragebanneret blive trampet i Solet, og Ravnebanneret blev røvet. Jeg selv kæmpede med en Rytter paa en stor, hvid Hest, han ramte mig med et frygteligt Slag i Øjet, og jeg tabte Bevidstheden."

Under Krigerens sidste Ord hørtes pludseligt Vaabenlarm fra Skoven udenfor.

Hurtigt greb Knud sin mægtige Øse og sprang mod Døren. Før han var kommet ud, tog Drengen ham i Armen. „Det er Galskab, Lord Knud," raabte han. „Der er mindst et Dusin Fjender. Jeg har en Plan, lad os hellere forsøge den."

Knud Stallare prøvede først at rive sig løs, men Drengen klyngede sig til ham og talte saa ivrigt og med en saadan Alvor, at Krigeren begyndte at høre paa ham med et Udtryk af Haab i Øjnene. „Ved mit Sværd, du er ikke dum, Dreng," og han lo i Skægget. „Det er en Chance, og hvis det gaar galt, har jeg endda min gode Wessex-Økse tilbage; giv mig hurtigt noget Tøj."

Wulfnót fandt i en Fart nogle Klæder, lavet af garvede Huder, som helt var i Stand til at



Knud uddelte de frygteligste Slag

skjule Krigerens Rustning. Knud lagde sig paa Sengen med Øksen ved Siden af sig, og Drengen kastede et Tæppe over ham, netop som et Dusin normanniske Ryttere kom ud fra Skoven.

„Jeg saa det tydeligt, siger jeg dig," raabte en høj, skummel Fyr med stærkt rødt Haar. „Et Guldkrucifix under Brynjen besat med kostbare Stene." Saa fik han Øje paa Hytten og raabte glad: „Jeg vil vædde paa, vi finder ham her."

Pludselig lød der fra Hytten et frygteligt Skrig, som fik Blodet til at stivne i deres Aarer.

De standsede og saa ængstelige paa hinanden. Ud fra Hytten kom Drengen med et Ansigt, der var ligblegt af Angst.

„Hold eder tilbage, gode Herrer," raabte han, medens det frygtelige Skrig atter hørtes. „Hør, det er min Fader, han er smittet af Pesten."

Ved disse Ord veg Mændene rædselsslagne tilbage, og de slog Kors for sig. Men den rødhaarede Mand slog en raa Latter op.

„Hvad," raabte han, „er vi saa fejge, at vi bliver skræmte af et Skrig. Jeg er ikke mere ræd for Pesten end for Engelskmændenes Økser."

Han sprang af Hesten, skubbede Drengen til Side og gik hen imod Hytten, medens Knud Stallare greb fastere om Øksen og gjorde sig rede til at springe op for at kæmpe for sit Liv.

Men Skæbnen havde bestemt, at det ikke skulde gaa saaledes. Før Knud havde rørt sig, kom to Mænd ridende i Galop. De standsede brat, da de saa den rødhaarede, som forsøgte at trænge ind i Hytten.

Sammen med de to nyankomne fulgte et halvt Dusin andre Ryttere, som standsede i ærbødig Afstand. „Ved det hellige Kors," raabte den ene med en Stemme, der lød som en Tyrs Brølen. „Hvad foregaar der her?"

Krigerne glemte deres Frygt for Pesten, da de pludselig stod overfor deres øverste Krigsherre, og de prøvede paa at snige sig bort.

Wulfnót vendte sig, fuld af nyt Haab, imod de to nyankomne. Den, der havde talt, var en stor,

**Schønning & Arvés**  
**- Cykledæk -**  
**og Slanges**  
**Knagende stærke!**

kraftig Mand, Hjelmen hang paa Sadelknappen, saa Drengen kunde se det broncebrune Ansigt med det korte Skæg.

Rytteren saa ud som en Mand, der var vant til at byde, og hans Stridshest var pragtfuld; Wulfnot vidste instinktmæssigt, at Rytteren var selve Normanner-Hertugen Vilhelm. En anden Rytter sad paa en ædel, snehvid Ganger. Han var ogsaa i fuld Rustning, men med den venstre Haand legede han med Perlerne paa en Rosenkrans. Han var Odo, den katolske Normanner-Biskop.

Wulfnot forstod, at den øjeblikkelige Fare var afværget, han kastede sig paa Knæ for Hovdingen og raabte: „Aah, gode Kong Vilhelm, jeg er Søn af Kulsvieren Edgar, min Far ligger syg derinde i Hytten, ramt af Pesten. Den Mand — og han pegede paa den rødhaarede — prøvede paa at trænge ind i Huset, fordi han troede, vi ejede Kostbarheder.“

Hertug Vilhelm rynkede Brynene. „Hvad betyder dette!“ tordnede han. „Erobrede jeg ikke i Gaar England, og er disse Folk nu ikke mine Undersaatter?“ Han vendte sig mod Biskop Odo og fortsatte: „Hr. Biskop, skal disse Kirkens Børn af mit Folk behandles paa slig skændig en Maade?“

Hertugen standsede og saa rasende paa Ulf Ræv, som prøvede at liste bort. „Kom hid, din Slyngel,“ raabte Vilhelm, og Manden nærmede sig, rystende som et Espeløv. „Hørte du, hvad jeg sagde,“ fortsatte Vilhelm. „Lad dette være dig en Huskekage,“ og dermed gav han Ulf Ræv et Slag med sin pansrede Næve, saa han tumlede bagover. Fra sit Bælte tog han derpaa en lille Pung, som han kastede for Wulfnots Fødder, hvorefter de to Riddere red bort, fulgt af alle de andre.

Wulfnot saa efter dem, indtil de forsvandt i Skoven. Derpaa sparkede han rasende til Pungen, saa at alle Guldstykkerne spredtes paa Jorden, hvorpaa han gik ind i Hytten til Knud Stallare.

„Min Son,“ udbrød Krigeren og lagde begge Hænder paa Wulfnots Skuldre, „du er en tro Søn af Wessex, en modigere Dreng har jeg aldrig set. Du, et Barn, har narret den frygtelige Kriger, som ingen kan modstaa. Tidligere ønskede jeg at blive dræbt sammen med min Konge, men nu véd jeg, at England ikke er fortabt, naar det kan fostre Sønner som dig. Nu vil jeg leve, jeg vil tage dig med til min gode Hustru, og du skal være vor Søn.“

Knud tog Wulfnots Hoved mellem sine store Hænder og kyssede ham paa Panden. Lidt efter sagde han: „Faren er overstaaet for Øjeblikket, lad os hvile os og tænke over, hvad vi skal gøre. Har du noget, vi kan spise, jeg er ved at dø af Sult.“

Drengen gik hen til et Hjørne af Hytten og fandt en Kurv frem fra et Hul i Jorden. I Kurven fandtes kun et halvt Hvedebrød, som han satte frem for Krigeren, der straks begyndte at spise. Imedens sad Wulfnot i dybe Tanker. Endelig sagde han: „Jeg tror, jeg véd, hvordan vi kan slippe bort.“

Knud Stallare holdt op med at spise og stirrede paa Drengen.

„Hvordan?“ spurgte han hæst.

### Bagermester Hans Nielsen

anbefaler sig med 1. Kl. Varer  
indenfor Konditori og Bageri.

Tlf. Ryvang 750.

Lyngbyvej 41.



## POUL HOLM

Silkegade 11. Tlf. 3082

Fodbolddragter og Støvler.

Gymnastikdragter og Sko.

Alt til Athletik.

Forlang Katalog

10 % Rabat til alle Spejdere



## I en Fodboldkamp

kan De knuse TI almindelige Urglas  
— men ikke EET FLEXO-Glas!

Forlang udtrykkeligt FLEXO —  
og forvis Dem om, at FLEXO-Mærket  
er stemplet i Centrum af Glasset, eller  
at den skriftlige Garanti medfølger!



**Fotograf**  
**EMIL CLAUSEN**  
Frederiksberggade 34

*6 Petit Cat i elegant Mappe 3 Kr.*

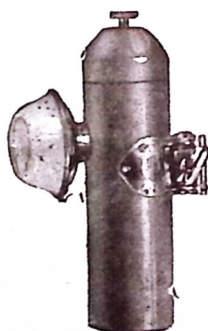


## KØRER DE MED DYNAMO?

Brug da kun Cyklelygten  
„FYRTA ARNET“  
den mest ideelle Lygte  
efter Færdselslovens  
Paragraf 25 .....



Faas i  
**Spejderdepoterne**  
Forlang den demonstreret.



**F. & M.**  
**Cyklelygte**  
Ny Model

**Stærkt lysende**  
**Billig i Brug**

Faas hos Deres  
Cyklehandler

„Gamle Alfred Fisker har en lille Baad, og den plejer han at gemme i en Hule i Klipperne. Jeg tror ikke, de fremmede Slyngler har fundet den.“

„Det er udmærket,“ sagde Knud. „I Nat vil vi drage bort, og hvis Baaden er der, skal den føre os i Sikkerhed, og saa skal vi atter slaa vore Fjender.“

I det samme faldt der en mørk Skygge over Dørtærskelen, og en spottende Stemme lød:

„Her, min brave Kulsvier, staar Fjenden og venter taalmodigt paa Kampen.“

I den aabne Dør stod Ulf Ræv med et triumferende Smil paa sit listige Ansigt.

„Hah, hah,“ lo han, „Kulsvieren er nok hurtigt kommet sig af Pesten, ser det ud til.“

Et eneste spændende Øjeblik stirrede Knud Stallare paa sin Fjende uden at røre sig, men pludselig, før den anden anede hans Hensigt, kastede han af al Magt Resten af det haarde Brød mod ham. Skorpen traf Ulf Ræv i Ansigtet, saa han tumlede nogle Skridt tilbage, og inden han var kommet til sig selv igen, slog Knud løs paa ham med Øksen, saa han faldt omkuld.

Hurtigt sprang han op igen, men i det samme stod Knud Stallare udenfor og svingede sin vældige Økse med begge Hænder og lo højt og længe. „Ser du, Ræv,“ lo han, „hvor lysten Wessexøksen er efter normannisk Blod. Her er det Bytte, du tørster efter. Kom og tag det.“ Og Krigeren tog et Guld kors, besat med kostelige Stene, der blinkede i Sollyset, frem fra Brynjen og hængte det om Halsen.

Ved dette Syn straaled Rævens Øjne, og han fór ind over Knud Stallare med Sværdet i den ene Haand og Skjoldet i den anden.

Og nu begyndte en Kamp, der fik Blodet til at stivne i Wulfnots Aarer. Stolt og rank stod Knud dér og svingede Øksen i store Buer, medens Ulf, sit Øgenavn tro, sneg sig forsigtigt omkring. Kampen rasede, men ingen af dem syntes at skulle faa Overtaget.

Knud uddelte de frygteligste Slag, men Ræven afparerede dem med sit Skjold og undveg i sidste Øjeblik, og han paa sin Side huggede og slog bestandig forgæves.

Til sidst gik det op for Ulf Ræv, at han ikke kunde vinde Kampen paa ærlig Maade, og han besluttede sig til at bruge List.

Han foregav nu, at han var træt, trak sig langsomt tilbage og slog nu sjældnere og sjældnere.

Knud Stallare derimod fortsatte med stadig samme Iver. „Naa, din Normannerhund,“ raabte han, „er du allerede træt? Det er nok ikke uden Grund, at du er opkaldt efter Ræven, der sniger sig bort, naar Hundene nærmer sig. Tilbage, til-

bage." Og Knud forfulgte stadig sin Fjende og lod det regne med Slag ned over ham.

Pludselig saa det ud, som om Ræven snublede og faldt, medens Knud Stallare udstødte et triumferende Raab og svingede sin Økse, for med et vældigt Hug at gøre Ende paa hans usle Liv. Men da Slaget faldt, løste Ræven sit Skjold med Lynets Hurtighed og sprang op og til Side. Øksen ramte med stor Kraft Skjoldet, som kløvedes i to Dele. Men samtidig huggede Ulf Ræv løs af al Magt paa sin Modstanders ubeskyttede Legeme.

Wulfnót skreg uvilkaarligt, da han saa den Fare, Krigeren svævede i.

Det saa ud, som om Sværdet vilde gaa tværs igennem ham; men Forsynet maa have vaaget over Englænderen. Det vældige Øksehug, der kun ramte Skjoldet, rev ham fremefter, saaledes at han et Øjeblik mistede Balancen, og saaledes at Sværdet kun strejfede hans Arm.

Ulf gav et Brøl fra sig af Skuffelse og prøvede paa at trække Vaabenet til sig for at gentage sit Hug. Men nu var Knud Stallare beredt. Hurtig som et Lyn greb han med venstre Haand om den andens Sværdhæfte og klemte samtidig Armen mod Siden, saaledes at Rævens Sværd blev holdt fast som i en Skruestik. Og nu var det Knud, som lo igen, en rungende og spottende Latter, medens han hævdede Øksen i højre Haand og lod den falde med mægtig Kraft mod Rævens Hoved, saaledes at han straktes død til Jorden.

En lille Stund lænede Knud Stallare sig til sin store Økse, udmattet som han var af de sidste voldsomme Anstrengelser. Saa vendte han sig til Drengen Wulfnót, som prøvede paa at standse Blodet, der kom fra et Saar i hans Side. „Gud give, at alle Englands Fjender maatte omkomme som denne Usling," udbød han.

„Kom saa, min Søn, lad os finde Alfreds Baad og finde Vejen til Friheden."

Det lykkedes virkelig de to at komme frelst tilbage til Knuds Hjem i den døde Konges Borg i Bosham, og her blev de modtaget med aabne Arme af hans Hustru Held. Hun havde forlængst begrædt ham som den falden paa Slagmarken, og nu fik hun sin elskede Ægtefælle og Herre tilbage og endda en Søn i Tilgift, en Søn, der havde narret den listigste af alle Hærførere, Vilhelm fra Normandiet.



## INTERESSANT NYHED FOR STØRRE DRENGE! „DET LILLE LABORATORIUM“

bestaar af nedennævnte Samling chemiske Apparater, hvormed der kan udføres flere Hundrede interessante og lærerige fysiske og chemiske Forsøg, samt af et Skab, hvori Apparaterne opbevares, og hvor Bundfældningsforsøg, Filtreringer o. l. kan henstaa uforstyrrede.

1 Forsøgsstativ, 1 Trefod, 1 Spritlampe, 1 Bægerglas — 400 cm<sup>3</sup>, 1 Kogekolbe — 500 cm<sup>3</sup>, 1 Maaleglas — 100 cm<sup>3</sup>, 1 Porcellænskaal, 1 Tragt, 4 Reagensglas, 1 Reagensglasstativ, 1 Glasspatel, 1 Glasplade, 2 gennemborede Propper, 2 Glasrør, 3 cm Gummislange, 5 Filter.

1 mahognibetstet Skab 50×50×20 cm.

Pris: 27,85 Kr. — Fri Emballage og Forsendelse. Faas hos Fysiklærer ved Rørbæk kommunale Realskole:

O. Andersen, Rørbæk, Saxkjøbing.



Den store  
SUCCES  
fra den  
BRITISKE  
Udstilling

er er den billigste Drik til Lejrliv og til de kommende Indendørs Forsamlinger! At 1 Glas Krystaller PRIS EN KRONE laver 9 Liter fineste Lemonade / Orangeade Spøjdert Forlang det hos Deres Købmand Forhandlere opgives af Importøren

O. WINTGEN  
STRANDVEJ 209  
Tlf. Hørlup 3378 x

Spejderne bør sikre sig i:

## „DEN BORGERLIGE SYGE-HJÆLPEKASSE“

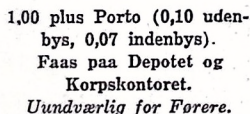
Frit Lægevalg - - Højeste Ydelser - - Laveste Kontingent.  
Hovedkontor. Vesterbrogade 65, Tlf. Eva 1151.

Filial: Spejdernes Magasin's Annonceexp., Fru M. Helmarth, Kalvebod Brygge 2<sup>11</sup>. Byen 8630.

Medlemmer optages indtil 70 Aar uden Lægeundersøgelse, uanset Aarsindtægt.  
Ring eller skriv efter Prospekt eller Representant.



|                                        |      |
|----------------------------------------|------|
| Faas kun paa Depotet.                  |      |
| Tropsmaanedsrappporter .....           | 0,06 |
| Tropskartotekort .....                 | 0,05 |
| Passiv Medlemskort .....               | 0,03 |
| Førererklæringer og Pasansøgningsblan- |      |
| ketter faas gratis hos Divisionerne.   |      |



**SPEJDER  
PRØVERNE**



UDGIVET AF  
DET DANSKE SPEJDERKORPS  
1921

0,50 plus Porto (0,10 uden-  
bys, 0,07 indenbys).  
Faas paa Depotet og  
Korpskontoret.

Paa Korpskontoret faas Vejledning til  
Spejderprøverne kun for Førerne.  
Pris 0,25.

TRYKKERI: Nørrebro Centraltrykkeri, N.  
ANNONCEEXPEDITION: Fru M. Helmarth,  
Kalvebod Brygge 2<sup>11</sup>. Telefon Byen 8630.